

Sygn. akt I C 408/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Człuchów, dnia 1 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant Sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2018 roku

na rozprawie

sprawy

z powództwa K. K. (1)

przeciwko Z. B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Z. B. na rzecz powoda K. K. (1) kwotę 46.000,00 złotych (słownie: czterdzieści sześć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% od dnia 27 czerwca 2014 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku, w wysokości 8% od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego Z. B. na rzecz powoda K. K. (1) kwotę 7.020,22 złotych (słownie: siedem tysięcy dwadzieścia złotych dwadzieścia dwa grosze) tytułem kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 408/17

UZASADNIENIE

Powód – K. K. (1) wniósł pozew przeciwko Z. B. o zapłatę kwoty 46.000,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2014 roku.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 26 kwietnia 2014 roku pozwany podpisał porozumienie, w którym zobowiązał się zwrócić powodowi kwoty 46.000,00 złotych do dnia 26 czerwca 2014 roku. Niestety, pomimo upływu terminu i wezwań do zapłaty nie uczynił tego.

W piśmie procesowym z dnia 29 czerwca 2017 roku powód K. K. (1) oświadczył, że domaga się od pozwanego Z. B. odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 27 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew pozwany Z. B., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zakwestionował zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia, a nadto podniósł, że powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej. Podkreślił, że porozumienie z dnia 26 kwietnia 2014 roku, na które powołuje się powód jest tylko wzajemnym porozumieniem stron dotyczącym nabytej wierzytelności od S. S. wobec spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w S., która jest w upadłości i stanowi dokument rozliczeniowy między stronami. Pozwany zaznaczył nadto, że jest wierzycielem wobec (...) sp. z o.o., a wysokość wierzytelności zgłoszonej to łączna kwota 207.346,11 złotych. Natomiast za kwotę 130.000,00 złotych nabyto wierzytelność od S. S..

Pozwany zaprzeczył aby pożyczał pieniądze od powoda, wskazując, że to powód K. K. (1) miał problemy finansowe w związku z czym pozwany Z. B. pożyczył powodowi kwotę 94.000,00 złotych na podstawie ustnej umowy pożyczki. Pozwany zaznaczył również, że powód w piśmie procesowym z dnia 6 marca 2015 roku, skierowanym do małżonki pozwanego wskazywał, że powodowi przysługuje powodowi kwotę 36.000,00 złotych.

Na rozprawie w dniu 8 grudnia 2017 roku strony postępowania wniosły o odroczenie rozprawy z uwagi na możliwość ugodowego zakończenia sporu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) spółka jawna z siedzibą w S., zajmującą się produkcją obuwia.

W dniu 1 czerwca 2008 roku powód zawarł z pozwanym Z. B. umowę o stałą obsługę prawną.

bezsporne, nadto dowód z innych środków dowodowych: umowa o stałą obsługę prawną k. 130 – 131.

Na przełomie 2011/2012 roku powód K. B., na podstawie ustnej umowy, udzielił pozwanemu Z. B. pożyczki w wysokości 130.000,00 złotych, która miała być uregulowana w ciągu pół roku, maksymalnie roku. Środki pieniężne na udzielenie pożyczki pochodziły z pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży mieszkania powoda.

Do 2014 roku pozwany Z. B. spłacał pożyczkę w transzach, a następnie zaprzestał spłaty. Pozostała nieuregulowana kwota w wysokości 46.000,00 złotych.

Powód niejednokrotnie zwracał się do pozwanego o uregulowanie pozostałej kwoty prowadząc z nim rozmowy osobiście, wysyłając smsy czy też proponując załatwienie kredytu. Powód proponował również powodowi rezygnację z odsetek czy też obniżenie kwoty spłaty do 36.000,00 złotych.

W dniu 26 kwietnia 2014 roku, w siedzibie firmy powoda, powód K. K. (1) i pozwany Z. B. zawarli porozumienie, na podstawie którego pozwany Z. B. oświadczył, że z przekazanej kwoty 130.000,00 złotych na dzień 26 kwietnia 2014 roku, pozostaje do zapłaty kwota 46.000,00 złotych. Pozwany oświadczył nadto, że w przypadku uzyskania zaspokojenia z upadłości (...) sp. z o.o. lub od J. S. strony porozumienia podzielą między sobą dochód z zakupionej wierzytelności od S. S..

bezsporne, wyjaśnienia powoda K. K. 00:02:44 k. 139, nadto dowód z innych środków dowodowych: porozumienie z dnia 26 kwietnia 2014 roku k. 5, pismo z dnia 6 marca 2015 roku k. 93, wydruk k. 115, 118, zeznania świadka M. D. (1) 00:22:14 k. 140.

W drugiej połowie 2014 roku powód zakończył współpracę z pozwanym z uwagi na nieuregulowane zobowiązania, jak również z powodu braku czasu ze strony pozwanego, który zajął się skupywaniem wierzytelności.

bezsporne, nadto por. wyjaśnienia powoda K. K. 00:08:43 k. 105v.

Powód – K. K. (1) nigdy nie pożyczał pieniędzy od spółki z o.o. (...) i jej właściciela. Nie pożyczał również pieniędzy od pozwanego Z. B..

dowód: zeznania świadka M. D. 00:22:14 k. 140.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Umowa pożyczki ma charakter umowy konsensualnej, a nie realnej, dlatego też do zawarcia umowy pożyczki dochodzi przez samo porozumienie stron (solo consensu), a skuteczność umowy pożyczki nie jest uzależniona od wydania przedmiotu pożyczki. Wydanie przedmiotu pożyczki stanowi już element wykonania zawartej umowy, a nie element jej zawarcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2004 roku, II CK 118/04, Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 grudnia 2011 roku, III SA/PO 677/10, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2012 roku, V CSK 394/11, Legalis; Z. Gawlik, w: Kidyba, Komentarz KC, t. III, Cz. szczególna, 2014, s. 688; R. Morek, w: Osajda, KC. Komentarz, t. II, s. 1466; W. Popiołek, w: Pietrzykowski, Komentarz KC, t. II, 2015, s. 633).

Umowa pożyczki ma charakter dwustronny, a zarazem dwustronnie zobowiązujący, albowiem obie strony zaciągają określone zobowiązania. Dający pożyczkę zobowiązuje się do przeniesienia własności przedmiotu pożyczki na biorącego pożyczkę, natomiast biorący pożyczkę zobowiązuje się do zwrotu przedmiotu pożyczki (R. Morek, w: Osajda, KC. Komentarz, t. II, s. 1466).

Istotnym jest również, w myśl art. 720 § 2 k.c., że umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem, a zgodnie z art. 74 § 1 k.c. zastrzeżenie formy pisemnej bez rygору nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności, to jednakże mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma (art. 74 § 2 k.c.).

W przedmiotowej sprawie pozwany Z. B. kwestionował zarówno zasadność, jak i wysokość dochodzonego roszczenia, podnosząc, że kwota wynikająca z pisemnego porozumienia w wysokości 130.000,00 złotych nie stanowiła przedmiotu umowy pożyczki, ale została przeznaczona na zakup wierzytelności dla powoda, a nadto, że to powód pożyczył od pozwanego pieniądze.

Powód K. K. (1) w celu wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia zaoferował materiał dowodowy w postaci innych środków dowodowych – kserokopii porozumienia z dnia 26 kwietnia 2014 roku, wydruki poczty e-mail, korespondencji sms pomiędzy powodem a pozwanym oraz dowód z zeznań świadka.

Przedłożone przez powoda wydruki komputerowe niepoświadczone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika stanowią, zgodnie z treścią art. 309 kpc, inne środki dowodowe, które mogą zostać włączone w poczet materiału dowodowego. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie zawierają bowiem zamkniętej listy środków dowodowych. Przeciwnie, z treści art. 309 kpc, wynika, że możliwe jest przeprowadzenie dowodu także innymi środkami, niż wymienione w kodeksie, o ile są one nośnikami informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a ich wykorzystanie nie pozostaje w sprzeczności z przepisami prawa. Ustawodawca wylicza przykładowe dowody, które powszechnie dzieli się na dwie grupy - dowody wizualne, tj. zawierające informacje postrzegane za pomocą wzroku (dowód z filmu, telewizji, fotokopii, fotografii, planów i rysunków), jak również dowody audialne, tj. zawierające informacje postrzegane za pomocą słuchu (płyty, taśmy dźwiękowe). Dlatego też wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, stanowią bowiem "inny środek dowodowy",

o którym mowa w art. 308 kpc i art. 309 kpc. Jakkolwiek nie można przyjąć, że oświadczenie zawarte w wydruku komputerowym jest zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, to należy przyjąć, że przedmiotowy środek dowodowy świadczy o istnieniu zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku. Okoliczność, że tego typu dowody mogą być z łatwością modyfikowane, nie pozbawia ich mocy dowodowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 stycznia 2017 roku, I ACa 2111/15).

W ocenie Sądu, w realiach rozpoznawanej sprawy nie było podstaw do zakwestionowania mocy dowodowej wydruków komputerowych.

Zatem, skoro według twierdzeń powoda umowa pożyczki została zawarta w formie ustnej i dotyczyła kwoty 130.000,00 złotych, to dla takiej umowy wymagana była forma pisemna, zastrzeżona dla celów dowodowych.

W niniejszej sprawie pozwany nie sprzeciwił się przeprowadzeniu dowodu z zeznań świadka M. D. (3). Zatem, w ocenie Sądu, w sposób dorozumiany wyraził on zgodę na przeprowadzenie tego dowodu. Należy nadto zauważyć, że nawet gdyby pozwany sprzeciwił się temu wnioskowi dowodowemu, to przedstawione przez powoda porozumienia z dnia 26 kwietnia 2014 roku, jak również wydruki poczty e – mail, które nie było kwestionowane przez pozwanego w żadnym zakresie, zdaniem Sądu, uprawdopodobniło fakt dokonania czynności prawnej.

Z przedłożonego bowiem porozumienia jednoznacznie wynika, że z przekazanej kwoty 130.000,00 złotych pozostała do uregulowania kwota 46.000,00 złotych.

Wprawdzie pozwany Z. B., w toku niniejszego procesu wskazał, że powyższa kwota nie była przedmiotem pożyczki, ale miała być przeznaczona na skup wierzytelności dla powoda. Powód konsekwentnie zaprzeczał tej okoliczności podnosząc, że nigdy nie zajmował się skupem wierzytelności, jak również, że to właśnie pozwany zajął się tą działalnością, która spowodowała, że między innymi, doszło do rozwiązania umowy o obsługę prawną firmy powoda, bo pozwany nie miała na to czasu. Powód konsekwentnie zaprzeczał również, że pożyczał jakiegokolwiek kwoty od pozwanego czy też sp. z o.o. (...).

Zatem pozwany Z. B., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego i będący jednocześnie sam profesjonalnym pełnomocnikiem – radcą prawnym, zgodnie z treścią art. 6 kc, powinien zaoferować taki materiał dowodowy, który faktycznie potwierdziłby podnoszone przez niego fakty. Niewątpliwym natomiast jest, że pozwany Z. B. nie zaoferował w tym zakresie żadnego materiału dowodowego. Pozwany nie odniósł się również do podnoszonych przez powoda okoliczności związanych z prowadzoną przez pozwanego działalnością mającą na celu skup wierzytelności. Dlatego też Sąd, zgodnie z treścią art. 230 kpc, uznał ten fakt za przyznany.

Okoliczności związane z udzieloną pożyczką pośrednio wynikają nadto z zeznań świadka M. D. (1), pracownika powoda. Wprawdzie świadek ten nie był obecny i nie posiadał wiedzy na temat terminu zawarcia umowy pożyczki pomiędzy stronami i jej warunków co do spłaty, jak również wysokości udzielonej pożyczki, ponieważ była to sprawa prywatna pomiędzy stronami (dowód: zeznania świadka M. D. 00:16:04, 00:24:04 k. 140). Świadek M. D. (1) zeznała jednak, że otrzymała od powoda porozumienie do przetrzymania w dokumentach księgowych, aby nie zginęło (dowód: zeznania świadka M. D. 00:14:46 k. 139v). Ponadto świadek przyznał, że wielokrotnie jeździł z powodem K. K. (1) do pozwanego Z. B. aby ustalić sposób i termin zwrotu pozostałej kwoty pożyczki, jak również, że powód prowadził korespondencję mailową i smsową z pozwanym w tej kwestii, a nadto proponował różne rozwiązania, w tym rozłożenie na raty, rezygnację z odsetek, czy też zaoferował pomoc w załatwieniu kredytu pozwanemu, z którego miałyby nastąpić spłata zobowiązania.

Świadek M. D. (1) nie potwierdził również okoliczności związanych z udzieleniem pożyczki pozwanemu przez powoda.

Natomiast z zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci innych środków dowodowych – wydruków komputerowych czy też smsów, który nie był kwestionowany przez stronę pozwaną w żadnym zakresie, wynika nadto, że powód wielokrotnie podejmował próby ugodowego zakończenia sporu, proponując albo obniżenie spłaty zobowiązania albo rezygnację z odsetek.

W ocenie Sądu znamienne było również zachowanie samego pozwanego - Z. B. - w toku niniejszego procesu. Należy bowiem podkreślić, że pozwany znając stanowisko powoda, na rozprawie w dniu 8 grudnia 2017 roku wyraził zgodę na odroczenie terminu rozprawy w celu ugodowego zakończenia sporu.

Należy również podkreślić, że pozwany będący profesjonalnym pełnomocnikiem w osobie radcy prawnego, jak również będący w toku procesu reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, w ocenie Sądu, nie zakwestionował skutecznie wysokości dochodzonego roszczenia. Nie wskazał on bowiem czy kwestionuje wysokość dochodzonego roszczenia w całości, w części czy też w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie. Niewątpliwym natomiast, że strona zaprzeczając roszczeniu musi dokładnie określić zakres.

Wobec powyższego, skoro zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie potwierdza, że powód zawarł z pozwanym ustną umowę pożyczki, a nadto pozwany nie dokonał skutecznego zakwestionowania wysokości dochodzonego powództwa, zarówno co do roszczenia głównego, jak i odsetek ustawowych za opóźnienie, to zasadnym było uwzględnić roszczenie powoda w całości, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc, który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W przedmiotowej sprawie powód jest stroną wygrywającą proces.

Koszty procesu po stronie powoda obejmują opłatę stosunkową od pozwu w wysokości 2.300,00 złotych, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 3.600,00 złotych zgodnie z treścią § 2 pkt 5 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) oraz koszty dojazdu do sądu orzekającego, zgodnie z przedstawionym spisem kosztów na rozprawie w dniu 19 stycznia 2018 roku.

Wobec powyższego zasadnym było orzec jak w punkcie 2 sentencji.